

ἀναγνωρίζονται ἐκ τοῦ εὐθύμου αὐτῶν ὕφους, ἐκ τοῦ ἡμιγαλλικοῦ αὐτῶν τρόπου, ὁμιλοῦντες ἀδιακόπως, καὶ ἐνδεδυμένοι ὄντες κατ' ἴδιον ἐπαρχιακὸν ἔθος καθ' ὃ ἀφίονται αἱ κνήμαι γυμναί μέχρι τοῦ γόνατος, ἱματισμὸς ὁμοίος χιτῶν πρὸς τὸν τῶν ὀρεινῶν τῆς Σκωτίας κα τοίκων· Βαδίζουσιν μὲ βῆμα εὐστροφον, φέροντες τὸν μανδύαν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῶν, ἀγέρωχοι δια τὰς μυῶδεις αὐτῶν κνήμας, καὶ ὡς ὑποδημασίαν ἔχοντες σανδάλια ἐκ λινού· οἱ Βαλενσιανοὶ εἰσὶν οἱ εὐπροσδετότεροι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἔτους· οὗτοι φέρουν δύο ἀναπόρευτα ἄρθρα διὰ τὴν ἑσπέρην τῶν Χριστουγέννων, τὸ ἐξ ἀμυγδάλων καὶ καρῶν ζυμαρικόν, καὶ πορτοκαλία.

Ὅχι ὀλιγώτερον θέλει θαυμάσει τις τὴν ἀριξίν τῶν ὀρνιθοδοσκῶν, οἵτινες ὀδηγοῦσι, ὡς εἰς μάχην, ἀπειράριθμον στρατὸν ἐκ παχέων Ἰνδιανῶν μετὰ θαυμασίας εὐταξίας· φαίνεται παράξενον, τῶντι, νὰ θλέπη τις ἓνα μόνον ἄνθρωπον, ὠπλισμένον μὲ μακρὰν καὶ λεπτήν ῥάβδον, νὰ τακτοποιῇ ἑκατοντάδας ἐκ τῶν διπῶδων τούτων καὶ πτεροσκεπαστῶν πτηνῶν, ἅτινα πληροῦσι τὸν ἀέρα μετὰ τὰς φωνὰς τῶν καὶ τὰ γουλουκὸ ματὰ τῶν, ἐνῶ τὰ παιδία συναθροίζονται εἰς τὰς ὁδοὺς, διὰ νὰ παραυρεθῶσι κατὰ τὴν θερμωδῆ ταύτην εἰσοδον, αὐτοῦσι ἔτι τὸν θόρυβον διὰ τῶν χοροποιῶν εὐφημιῶν τῶν.

Ἄλλ' ὅμως τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον τῆς τελετῆς εἶναι τὸ νὰ θλέπη τις τὴν ἐσχάτην ἀνησυχίαν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ τουτέστι ὁ στρατὸς του διήλθε πλέον τὰς πύλας τῆς Μαδρίτης. Ἡ πείρα ἐδίδαξε συχνότατα τὸν ὀρνιθοδοσκόν, οὗ πληθὸς ἔχθρων ἐπαγρυπνοῦσι πάσας τὰς κινήσεις του, ἔτοιμοι πάντοτε νὰ ὠρληθῶσι ἐκ τῆς μὴ μεγάλης· αὐτοὶ προσοχῆς. Πᾶς κάτοικος τῆς Μαδρίτης θεωρεῖ ὡς τιμὴν νὰ εἰσέλθῃ κατὰ τὸ δεῖπνον τῶν Χριστουγέννων Ἰνδιανόν· ἀλλ' ὅλοι δὲν ἔχουσι, δυστυχῶς, τὸ ἀνγκαιὸν ἀργύριον πρὸς ἀγορὰν τοιούτου· ὅθεν ὁ ὀρνιθοδοσκὸς διπλασιάζει τὴν προσοχὴν του, ἀλλὰ ματαίως· διότι ἀπὸ φθᾶσθαι εἰς τὸν ὠρισμένον τόπον πρὸς στρατοπέδουσι τοῦ ἐκ πτηνῶν στρατοῦ του, καὶ ἐπιθεωρήσῃ αὐτὸν ὅπως πεισθῇ περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ ἀριθμοῦ, μετὰ λύπης του πληροφορεῖται οὗτι δύο ἢ τρεῖς δωδεκάδες, ἢ καὶ πλείονες ἐξ αὐτῶν ἐλειποτὰν κτησαν κατὰ τὴν πορείαν· ἀμνηχεῖ ὁ δυστυχὴς μεγάλως, ἐπειδὴ οἱ κλέπτει τῶν Ἰνδιανῶν οὐδὲν ἐξωτερικὸν κίνημα δεκνύουσι· αἱ πλατεῖαι πτύχες τῶν κεχρωματισμένων ἐπανοφορίων τῶν οὐδὲν ῥαίνονται ἀλλοιωθεῖσαι, καὶ μολοντοῦτο δύναται τις νὰ στοιχηματίσῃ, οὗτι, ἐάν κατὰ σύμπτωσιν πνοῆς ἀέρος αἰρνηθῶσιν ἢ μαγικῆς τινὸς ἐνεργείας, τύχη ν' ἀναπετασθῶσιν οἱ μανδύαι τῶν, θέλει παρατηρήσει ὑπὸ τὸν μανδύαν ἐκάστου ἓνα Ἰνδιανὸν κεκλεμμένον. Ἀλλοίμονον! τὸ πτηνὸν τῶν Ἰνδῶν δὲν ἔχει κοινόν τι μετὰ τῆς ἀλώπεκος τοῦ Σπαρτιατοῦ, διότι φέρεται ὑπὸ τοῦ κλέπτου ἀτιμωρῆσι.

Ἐτερον δὲ σίφος προμυθῶν, ὡσαύτως ἄξιον λόγου, εἶναι τὸ τῶν ἀλαντοπωλῶν, οἱ ὁποῖοι ἐρχονται ἐκ τῆς Ἑσταμαδοῦρας φέροντες ἄρθρα ἐδώδιμα ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης. Ἐνταῦθα δὲ δὲν εἶναι ἀκατάλληλον νὰ εἰπωμεν οὗτι τὸ χοίρειον κρέας ἐκεῖ

εἶναι εἶδος τι φοίνικος, διότι εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπαριθμηθῶσι τὰ διάφορα τρόφιμα ἅτινα οἱ κάτοικοι τῆς Ἑσταμαδοῦρας κατασκευάζουσιν ἐκ τοῦ ἀκαθάρτου τούτου ζώου. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας ταύτης εἰσέρχονται εἰς τὴν Μαδρίτην ἐπικαθήμενοι ἐπὶ τῶν προῶντων τῶν μὲ ἀτάραχον ἀξιοπρέπειαν. Ἡ Σεβαρότης εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν σημεῖον τῶν γαλλοχρῶν προσώπων τῶν. Οἱ ἡμίονοι κατακλίουσιν ὑπὸ τὸ βῆρος τούτου τοῦ εὐχύλου κρέατος, τοῦ μισοῦντος εἰς τὰ τέκνα τοῦ Μωυσέως, καὶ τὸ ὁποῖον, ὅπως παραταθῆ εἰς τὴν τράπεζαν τῶν Χριστουγέννων, ἔλαβε διάφορα σχήματα καὶ ὀνομασίας.

Ἄδυνατοῦμεν ν' ἀπαριθμήσωμεν τοὺς ἄλλους ἱματίους τοὺς ἐρχομένους νὰ συνεισφέρωσι εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς πανηγύρεως ταύτης, καὶ εἰτινες ἤθελον ἐξαρκεῖσαι εἰς διατήρησιν ἑκατὸν γάμων τῆς Γαμάχης (Gamache) Οὐδεμία πρωτεύουσα τοῦ κόσμου εἶναι μᾶλλον ἀξία τοῦ θεάματος τῆς Μαδρίτης, ὅτι αἱ ἐπαρχίαι τῆς τῆ κομίζουσι ἑκάστη τὸν φόρον τῆς. Ἐνταῦθα ἐπισημαίνεται ἐν Μαδρίτῃ πᾶν προῖον τῆς Ἰσπανίας, οὐδὲν ὅμως αὐτόχρον τῆς μητροπόλεως, ἥτις τοσοῦτον εἶνε στείρα ἐν τῷ μέσῳ τοσαύτης ἐπιφορίας, ὡστε μόνον διὰ τὰ ὕδατα τῶν πηγῶν τῆς δύναται νὰ καυχήσῃ. Ἐχεται ἀληθείας, ὅτι ἀποκρινόμενοι οἱ Μαδριτηνοὶ οὐδέ τις οἱ Ἀνδαλοῦτοι (Andalous) τοὺς ὁμιλοῦσι περὶ τῶν οἴων τῶν καὶ τῶν ἐλαίων τῶν, οἱ δὲ Βαλενσιανοὶ περὶ τῶν καρπῶν τῶν, καὶ οἱ Ἀστουρίται περὶ τῶν ἐπιφανῶν προγόνων τῶν! λέγουσιν. Ὡ! καὶ τὰ ὕδατα τῆς Μαδρίτης; Τί ὅμως ἄλλως μέλλει τὸν κάτοικον τῆς Μαδρίτης ἢ ἀφορία τῆς γῆς του, ὁπόταν, κατὰ τὸ τέλος τῆς δεκάτης πέμπτης τοῦ Δικεμβρίου καὶ καθ' ὅλον τὸν Ἰαννουάριον ὑρίζεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας παντὸς εἶδους καρκεύματα, ὅσα ὁ Ἰσπανὸς δύναται νὰ ἐπιθυμῆσθαι ὅπως ἐρτάσῃ μὲ μεγαλοπρέπειαν τὴν νυκτὰ τῶν Χριστουγέννων. Ὅποιον γραφικὸν καὶ θεατικὸν ἐν ταῦτ' ἀποστέλλουσιν εἰς τὰ βλέμματά μας θέματα, αἱ πυραμίδες ἐκεῖ· αἱ ἐκ πορτοκαλίων, τὰ ὄρη ἐκ τῶν τὰ ἐκ χορομηρίων, καὶ τὰ κατασκήματα τῶν ζυμαρικών. Ο,τι ὅμως πρὸ πάντων θέλγει τὸν Μαδριτηνόν, εἶναι ὁ στρατὸς ἐκεῖνος ὁ ἀπειράριθμος τῶν λευκῶν Ἰνδιανῶν, τῶν ὁποίων αἱ φωναὶ ἐκφράζουσι, τρόπον τινά, τὴν ἀπομνησίαν τοῦ ν' ἀγορασθῶσιν, σφαγιασθῶσιν, ἐψηθῶσιν καὶ καταβρογχισθῶσι.

Μεταῦθ ὄλων τούτων τῶν πωλητῶν καὶ ἀγοραστῶν τῶν κατ' ἀμιλλαν συναλαττομένων. Αἱ γυναῖκες καὶ ἰδῶ, ὡς καὶ πανταχού, εἰσὶν ἀξιοπαρατήρητοι· διότι αὐτὰς ἐξαίρετικῶς πωλοῦσι μόνον κάστανα καὶ τηγανίτας ἀπὸ τους ἐψημένους μὲ ἐλαιον, τὸ ἀληθὲς σύμβολον τῆς ἐσπέρης· διότι ἐδὲ αὐτῶν, κατὰ τινὰ παράδοσιν περὶ τῶν δὲν δυνάμεθα ν' ἀμφιβάλλωμεν, εὐωχῆθησαν οἱ πτωχοὶ μέγας κατὰ τὴν ἀξιοσημειώμετον ἐκείνην νύκτα, καὶ τὴν ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου· καὶ οἱ πωληταὶ λοιποὶ τῶν τηγανητῶν γνωρίζουσιν ὅλην τὴν τῆς ἀξιοπρέπειαν παρατηροῦνται σχεδὸν εἰς ἀπάσας τὰς γωνίας τῆς ὁδοῦ καὶ εἰς τὰς θύρας τῶν καπηλείων μετὰ τοῦ κινήτου αὐτῶν καταστήματος, δραστηρίως ἐπισημαίνονται τὸ ἐπιωφελέες ἔργον τῶν. Τὰ πάντα ἐνεργεῖται εἰς αὐτάς, αἱ χεῖρες, ἢ γλῶσσα, οἱ ὀφθαλμοὶ κτλ.